

Ziua 1 sau Cum a început totul

Bună! Eu sunt Luli. Locuiesc într-o căsuță albă cu foreste verzi, nu departe de oraș. Avem o curte mare, dincolo de care se întinde o câmpie plină de ierburi, învecinată cu o pădure bogată.

Azi a fost o zi grozavă. Vreți să știți de ce? Pentru că mi-a venit o idee nemaipomenită. Să vă povestesc cum s-a întâmplat.

Stăteam la masa mea și încercam să desenez diverse lucruri dintr-o singură linie, adică fără să ridic creionul de pe foaie. Începeam pentru a zecea oară să fac o căsuță. De fiecare dată procedasem altfel, dar nu-mi ieșea deloc.

Tochmai atunci am auzit niște gheruțe care zgăriau încet ușa.

— Intră, Norocel! am spus.

Istețul meu câțel a împins ușa și, când m-am întors spre el, am dat cu ochii de ghemotoacele de hârtie pe care le aruncasem nemulțumită pe jos.

— O! Hârtia se face din lemn. Cred că ar trebui să fiu mai atentă cu ea.

Mulțumesc, Norocel. Ai venit la fix. Oare ce-am putea să facem cu toată hârtia asta? N-o putem arunca la gunoi. Cred că... aș putea să te fac pe tine! Uite, punem hârtia la înmuiat cu puțin aracet și vom face din ea o pastă de modelat. Gata! Putem să ne ocupăm de ea mai târziu. Hai în curte, l-am auzit pe tata lucrând.

Când am ajuns în curte, tata tocmai scotea din magazie tot felul de lucruri care păreau că-l cam încurcă. Așa că m-am hotărât să-l ajut. Găsisem multe scânduri din lemn de fag. Miroseau nespus de frumos. Ați mirosit vreodată lemn tăiat? Mmmm... miroase a cald.

— Am putea să mai facem încă o casă cu lemnul de-aici, a glumit tata.

Și atunci mi-a venit ideea de care vă spuneam: să construiesc o căsuță într-unul dintre copacii noștri cei mai mari. Când i-am spus tatei ideea mea, i-a plăcut foarte mult și am început imediat să facem planuri, să desenăm schițe. Eu eram deja expertă la desenat. Ne-am hotărât să o construim în mărul din fața casei pentru că are ramurile groase și puternice și vara este cel mai răcoșor loc din toată curtea.

Dar, înainte de a ne apuca de treabă, tata m-a invitat mâine într-o călătorie-surpriză prin pădure. Pe curând!

Ziua a doua sau Călătorie printre copaci

Tata spune uneori seara: „Am avut o zi plină.” Ei bine, și eu am avut azi o zi foarte, foarte plină, dar grozavă! Să vedeți de ce.

M-am trezit dis-de-dimineață, deși pădurea este aproape de casa noastră. Dar eram tare nerăbdătoare, mai ales că știam că o să mergem cu bicicletele.

Când am ieșit în curte, tata și Norocel erau deja pregătiți, iar mama încerca să îi pună centura de siguranță lui Zoe. Surioara mea este bine-cunoscută pentru că se trezește înaintea tuturor cocoșilor din sat. Mi-am luat și eu bicicleta și am pornit la drum.

Tata mi-a spus că azi îmi va arăta cum să deosebesc copacii unui de alții și-mi va face cunoștință cu câțiva dintre cei mai întâlniți copaci de pe la noi. Eram foarte bucuroasă, mai ales că aveam o bănuială că și mama ne va spune multe povești despre ei.

După ce am urcat delușorul de lângă curtea noastră, ne-am dat la vale cu viteză pe partea cealaltă a dealului, cea cu pădurea. Norocel a ajuns înaintea mea, ca de obicei. În vale, la podul de la pârâu, am făcut prima oprire. Pe marginea drumului erau doi copaci și mi-a venit să râd când i-am văzut: un plop înalt cât casa stătea alături de o salcie pitică aplocață peste firul de apă.

— Mai știi cum zicea uneori bunicul? m-a întrebat tata zâmbind. „Când va face plopul pere și răchita micșunele.” Adică... niciodată!

Și așa a început tata să-mi spună poveștile copacilor din drumul nostru.

De demult

O legendă despre plop

Se spune că undeva tare departe, peste nouă mări și nouă țări, trăia o zână nespus de frumoasă. Mulți crai și feciori de împărat veneau să o poțească. Zânei însă nu îi plăcea de nici unul. Dacă ar fi fost doar atât, ar fi fost chiar bine pentru bieții feciori, dar se spune că era necrutătoare cu cei care nu treceau încercarea la care îi supunea. Încercarea era aceea de a o săruta fără ca ea să își dea seama. Iar pe cei care nu reușeau îi transforma pe loc în stană de piatră. Și, pentru că zâna era tare ageră, e lesne de înțeles că nici unul nu reușise.

Într-o bună zi, a venit la palatul zânei un alt fecior în petiș. Și, cum a ajuns el la palat și nu a văzut-o nicăieri, s-a hotărât să stea la pândă și să o urmărească. S-a urcat într-un brad înalt de lângă grădină și nu după mult timp a văzut că zâna a ieșit din palat și a mers pe malul pârâului. Acolo s-a întins pe iarbă la umbra unui copac.

A doua zi, și-a luat inima în dinți și, văzând că zâna merge iarăși la pârâu și adoarme la umbră, a coborât din brad și s-a dus la ea să o sărute. Dar când a văzut de aproape cât de frumoasă e, feciorul a început să tremure. Și, de tremuratul lui, zâna s-a trezit. I-a fost însă milă de el, căci era frumos și cuminte, așa că nu l-a transformat într-o stană de piatră ca pe ceilalți, ci l-a făcut copac și l-a pus numele plop.

